

Коли сивіють золотом ліси

Ігор Павлюк

Коли сивіють золотом ліси
І морщиться вода перед засклінням,
В мені ростуть підземні голоси
Якогось нетутешнього насіння.

А дерев'яна музика століть
Гойдає кров, собі кидає виклик.
І тільки серце б'ється і стоїть.
І час. І світ. І ми — до всього звиклі.

Провалля ночі пахне тютюном.
А бідна воля осені радіє,
Бо весни що — збігають молоком.
А листопад брехати не уміє.

Він ломить трави, тягне в очерет...
І птахам не потворствує лукаво.
Творець, напевно, трішечки поет,
Який не любить цвяхи і державу.

А ми корою кутаєм серця,
Із кореня вирізьблюємо коней.
І усміх з чорно-білого лиця
Приймаємо за сутінок іконний.

Коли сивіють золотом ліси...
Не знаю, що робити зі свободою.
Хіба міняти золото на синь
Й котитись в рай
Чумацькою підводою.